

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

rüya
duvarları
umay umay

ithaki

rüya duvarları
umay umay

İthaki Yayınları - 1842

Yayıma Hazırlayan: *Burak Albayrak*

Kapak Fotoğrafı: *Umay Umay*

Kapak Tasarımı: *Seda Kaplan*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Mart 2021, İstanbul

Bu kitap daha önce toplam altı baskı yapmıştır.

ISBN: 978-625-7650-29-8

Sertifika No: 46603

© Umay Umay, 2003

© İthaki, 2021

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

umay umay

rüya duvarları

şiiir

    vakte kadar güneşin ay ı ı ıyla güpegündüz
oyna tı ı  ehre adım atıyorsun. kayaların
 ekillendirdi i, rüzgârın dile getirdiği o kutsal yamaçta
duruyorsun. elinde dilek ağaçlarından kumaş parçaları
sallanıyor. bo lu a bakıyorsun.  n nde bir deniz gibi
uzanan toprak kıvrılıyor. toprak inceliyor. toprak
sertle iyor. Çocukluğundan beri rüyalarını delip geçen,
uyandığında yanı ba ından ayrılmayan bu gizemli ve
solgun hüzne bir isim bulacaksın. hik yen bir  ehre
gidememek değil, bir şehirden d nememek olacak.

oraya gideceksin. 14 yaşımdan beri rüyalarında
gördüğün şehre. o şehrin adı dilinde kalacak. bir
şarkıyı ezbere söyleyeceksin. yersiz yurtsuz bir şiiri
tutuşturacaksın. kilidi tetikleyen parmaklarınla
uyuduğun otel odalarından yağmur kaçıracaksın.
aklına şiirden başka gölge düşmeyecek. sözün yalnızlığı
sakınacak kederli kalbini. ya ateşleyecek ya da hiç
çekmeyecektin silahı.

gideceksin. kocaman bir yol açacaksın sesine.
sıçrayacaksın taş evlerin üstünden. kralları, prensleri
ve tanrıları kiskandıracaksın. kollarını açmışsın,
kavuşuyorsun mırıltılarla doğan kendine., ne yoran ne
de yanılta bir düş bu...

gideceğın yerın adı bitkilerle yaşama dönen hasta bir prensesin ismi. tanrının ona bağışladığı hayata o da bir şehir armağan etmiş. binlerce yılın ışığıyla renk değıştiren, neredeyse görünmezlik kazanan, topraktan doğan ve toprağı gömülen köylerden geçeceksin.

hayat veren zehirlerden, vahşi akan su sarnıçlarından yaralarını iyileştireceksin. kanayan parçalarını tek tek toplayacaksın. anıların isimsizleşene kadar hiçbir kelime yeterince anlatamayacak gördüklerini. tılsımlı bir yere gidiyorsun. havası da, toprağı gibi sana benziyor. bu şehir ölüme izin vermiyor.

bak gülüyorsun. gözleriyle nefes alan bir çocuk gibi.
kimsesiz kaldırımların üstüne bırakılan naylon gülleri
topluyorsun. bu güllerle hanene ay düşüreceksin.

bundan sonra anlamı olacak korkusuz karanlıkların.
kalbine aldıklarını uzaklara taşıyacaksın. her söz için
bir taş yuvarlanacak eteklerinden. sana bir şeycik
olmayacak. sana binlerce şey olacak. belki “nasıl
anlatılır bu sızı,” diye üstüne düşecek gibi duran
yıldızları sayarsın. belki çantana sığan her şeyi orada
bırakırsın.

içindeki sıkıntıyı kocaman bir silgiyle siliyorsun.
bundan öncesi hiç olmamış gibi. hep buradaydın ve bir
şey oldu. içinde kapı olan kuyuya düştün.

yabancı gözlerle baktın, senin için duran ışığa. öyle
uzun süre baktın ki, gerçeğin evi sarsıldı rüyayla. seni
çağıran sese git. artık git. oyalanma ve sakın korkma
olacaklardan. bu şehrin elleri var çünkü. bu şehrin pas
tutmayan şiiri var. bu şehrin fallar gibi yürek çatlatan
yalnızlığı var.

yaşadığın çalıntı saatleri, geç kalan tarifeleri, soğuk
çorbayı, yakası kürklü paltonu havaalanında bırak.
unutamayacağın aşkı arkandaki duvara as. güneş
gözlüğünü yeniden tak. nasılsa aşkın gözleri, nereye
gidersen git seni görecektir.

seni soracak dilindeki yılan; sisten davetiyeler toplayacak. ölüp ölüp dirileceksin. bütün fısıltılar yankılanacak bedeninde, çırılçıplak kalıp öğreneceksin yeniden sevmeyi. öğreneceksin veda ettiğin yerden başlamayı.

oraya git. yeniden doğmayı dilediğin yere. sakın
korkma, akmayan zamanın üstünde gezindiğini
hissedeceksin. gerilecek uygunsuzluğun, boğacak
pişmanlığını. her adım er geç gerçekleşecek bir duadır
bu şehirde. umut verecek olan her yalana yatkınım. git
ve gör yazılanı,

mardin kâğıda yazılmıyor sevgilim

14

hadi susalım. sus. gözlerini duvara çevir. her şeyini
hapsettim boynumdaki kolyeyle. duvara bak, ağlama.
çünkü bu şehre senin için gelmedim. saçlarımı kesmem
için verdiğin altın makas görkemli bir kılıç gibi
parlıyor. senin büyüün bu, hep bunu yaptın.

bütün dünyayı bu taşların altına gömmeye geldim,
senin için gelmedim. sus. ellerim gümüş, ellerim
mardia.

mardin,de bir otel odası tuttum. kış güneşı yaralarımı
şekerli suyla sardım. rüzgârın sesini doldurdum kahve
fincanına. ters çevirip dilek tuttum.

  imden yapraksız ağaçlar fırlıyordu.  ıtır  ıtır
kırılıyordu eklem yerlerim. bir sevgiliyle buluşur gibi,
bir sevgiliyi bekler gibi dilimdeki iniltiden adaklar
düşüyordu.

rüyalarımın şehrindeydim. sabah beşte mardin
sis altındaydı. beyaz, beyaz, beyaz bir boşluğun
ürpertisinde kaybolmuştu. o sisin içinde kulaç attım.
yeşil, kırmızı, mavi yılanlar dolaşıyordu. kıvrılarak
öpüşüyorduk. dudaklarımın kenarında kuruyan
telvelere saldırıyorlardı. otel perdelerindeki lekeler
saldırıyorlardı.

balkona çıkıp sisin içinde gelişimi selamlayan yüzü
seyrettim. doğu,da her insanın sadece kendini
karşılaman bir yüzü var.

uzaklarda bir pencere yanıyor. zaten açıkça
seçebildiğim tek bir pencere var. bir ateş kendiliğinden
sönerken, bir diğeri alev alıyor. zamanın binlerce yıllık
taşları kırmasını diliyorum. mardin sağanak taş altında
olsun. beni ruhunun odalarında konuk bıraksın. o
zaman dile dökemediğim sözcüklerden yeni bir hazine
gibi doğrulurum.

sis kaybolup gün ısıdığıında, biraz ileride beni bekleyen bir postane olduğunu biliyorum. gitmeye cesaretim var mı? yok. giderim ama. belki doğrulup otel balkonuna yığılan bir mektup bulurum.

nereden başlayacağım. görünmeyen bir yaratık
yakınlık gösteriyor şaşkınlığıma. içimde saydam ipler
sallanıyor. anneme “salıncaktan düştüm” diyorum. “göz
kapaklarıma tentürdiyot bas.” üfle ama çok üfle. sızım
geçene kadar; mardin hep yanımda kal.

beni burada görmeni isterdim. gözlerimden ışıık
toplari fırlıyor. sözcükleri bir araya getirip ses tonumu
ayarlayamıyorum. eldivenlerimi, elmas yüzüklerimi,
çoraplarımı kaybediyorum. sadece sarılmak istiyorum.

artık burayım. burası sözümü iyileştiren yılan. o şiir
sırtıma yeniden yazılsın diye dua ediyorum. fırat ve
dicle nehirleri gökyüzünden yıldız kaçırıp, mardin,e
boşaltmış. artık beni bırakabileceğin bir şehir buldum.
artık beni sevmesen de olur.

bir adresim var gelmeyecek mektuplar için. güvercin
yemleriyle beslenen kargalar gölgeme eşlik ediyor.
düğün kurşunuyla vurulan bir delikanlı gibiyim.
avcumdaki kanla mardin,den aşk sızıları topluyorum.

sadece iki cadde var. dolaşırken kendimi daracık ve
upuzun bir saç örgüsünün içinde hissettim. binlerce
yıllık bu kaya şehir hayatımın neresine tanıklık etmiş
olabilir ki. altın makasımdan ne istiyor olabilir ki...
sanki ilan etmeliydim sokaklara benzerliğimi. bozulan
bir yemini tutmalıydım.

üstümden arapça, kürtçe, süryanice, ermenice ve türkçe konuşan saçlar dökülüyordu. ilan ettim, hiçbiri ve hiç kimse değilim. dilsizim!

mardin-midyat karayolunda arabayı durdurup ışıklarla
süslenen yerlere bakıyorum. yoksa sadece senin için mi
merhaba dedim onca insana. yoksa sadece senin için
mi veda ettim. sonunda adımlarımın yeminini kırdım.
bozuk levham, sırtı yanık kapım...

dilimdeki iniltiyi düşürdüm sert yüzlü kayalara.
ayaklarımı kamçıl原因 hikâyeler buldum. iyi ki geldim.
meğer bütün elbiselerim küldenmiş.

sis sabahın karanlık saatlerinde yine yolları kapıyor. geceyle gündüz birbiriyle geçinemeyen sevgililer gibi. eğer sis yoksa, gece mardin,e ışıldayan gerdanlığını takıyor. gündüzler kurak ve ulaşılmaz. hep yukarı doğru yürüyorsun. hep başını kaldırıp bedenine tuhaf bir denge veriyorsun. ne olduğunu bilmiyorum. kitapta rastlanan bir şiir mi, bir parçasını bulamadığımız resim mi? belki de mardin kâğıdı elle işlenmiş bir mektup sayfası. cesaretinizin onu yazmaya yetemeyeceği birkaç dize.

kâğıdı sigaramın ucuyla yaktım. onu göğsümde
günlerce saklamak istiyorum. belki şimdi kahvenin
camına yapıştırırım,, çıkar giderim parmaklarımın
sızısından. saklarım soğuktan kırılan kirpiklerimi.
kahvemi yapan çocuğa “buz mavisi teninde aşktan
yaralı birini görürsen cama yapışan sözcükleri ona ver”
derim. ardımdaki türkü, “lambada titreyen alev üşüyor,
aşk kâğıda yazılmıyor mihriban” diyor. mardin kâğıda
yazılmıyor sevgilim.

artık beni hiçbir şey şaşırtamaz dediğim oldu.
artık beni hiçbir şey üzemez dediğim de oldu. çok
büyük konuşmuşum. hayat, sözümü ve yalnızlığımı
kucaklayan kocaman kollarıyla hâlâ tek şaşkınlığım.
tıpkı masallardaki gibi, biraz önce gibi, sonsuza dek
yanımda kalacakmış gibi... akıp giden hikâyelere
bakıyorum, yanımda kulaklarıma gizlerini fısıldayan
sesler birikiyor. o şiirin yanına gittim. o şiire korkacak
kadar çok yaklaştım. o şiiri yakışıklı oğlum gibi sevdim.

bazı insanlara, bazı kitaplara, bazı şiirlere, bazı rastlantılara ve bazı kaderlere inanmasanız bile borçlusunuzdur. hâlâ kendimi arıyorum. sadece kendim için. sadece kendi doğumu yazıyorum. onunla arama sokmam artık hiçbir şeyi. donmama hakkımı kazanıyorum.

insanın gözlerine bir şehir üflerse, diline bir şehir
kamçı olursa, kalbine o gümüş saplı bıçak değerse.
„sanki beni götürecek uçak birazdan kalkacak.
kalem kırılıp elimde kalacak. kalbimi tetikleyen
silah patlayacak. ama eninde sonunda bir şey olacak.
binlerce yılın tozlarına serpiyen hayat karşımda..
şaşkınlıktan gözleriniz parlar, sevinci bol hüzünden
payınıza kocaman dilimler ayrıldığını hissedersiniz.
hiçbir karşılaşma nedensiz değil. hep yeniden
anlamak.., hep yeniden başa dönmek, hep yeniden
cesaretle olup biten arasında kalmak. ama olacak olan
her neyse o oluyor. maalesef, olacak olan her neyse o
olacak.

mardin-midyat karayolundayım. sızı büyüyerek yayılıyor. her yerden, her noktadan çağrıldığımı hissediyorum. adını koymakta zorlandığım bir şey var. ne zaman adını koysam yanıldığım bir şey. güneş gözlüklerimi iyice yerleştiriyorum şakaklarıma. çünkü gözlerim kamaşıyor, ruhum kamaşıyor, bilgim kamaşıyor. niye kimse yok., niye gittiler., burada mıyım... gölgeli mantomla bu ışığın tek hedefi miyim..

dışarı diye bir yer yok. sana bunu nasıl anlatacağımı
bilmiyorum. doğuda nereye gidersen git hep ieridesin.
kapılardan geçiyorum, sözümü burkan duaların
kapılarından. ayaklarımın altında ezilen suyun sesini
duyuyorum. ellerimi suyun yakan yüzüyle yıkıyorum.
sana kimsenin okumaya cesaret edemediđi bir şiire
rastladığımı anlatmaya çalışıyorum. anlayabiliyor
musun?

düşecek gibi duruyorum. dilim tutulmuş gibi. sanki taşlar hareketlenip beni içine dolduracak. burada şu an aradığım neydi.., hatırlamıyorum. kayıp derinliğimin mi peşindeyim? yoksa usanmadan çağrıldığım bu kapılar rüyalarımın terk ettiği gürültüler mi? bilmiyorum. aslında her zaman yaptığım gibi bilmediğim oyununu oynuyorum;

sadece rüyalarda büyüdüğünü sandığım boşluğa bakıyorum. burayı terk edenler, kalplerinin büyük bir parçasını efsunlayıp burada bırakmışlar. biliyorum... bir gün kalplerini tamamlamak için dönecekler. bence bu kalpler doğunun en büyük hazineleri.

bir dilek taşıyıcısı gibi ellerimi açıp avuçlarımı
seyrediyorum. avucuma birkaç damla soğuk su
damlatıp, incelmış acıyı yüzüme sürüyorum. bilirsin,
çok zor üşürüm.

**sağımda rüya duvarları yükseliyor, içimde annem.
solumda upuzun bir vadi var. solumda kim giderse
gitsin uçup gitmeyen çamaşırlar. solumda kurumayan
ıslak hikâyeler var. solumda yazamadığım mektuplar,
solumda solum var. nereye baksam güneş batmış
oluyor,, nereye koşsam güneş batmıuuışss. nerede
soluklansam sözcüklerim donuyor., sevgilim.**

mor haça doğru taştan merdivenleri çıkarken,
kelebekleri yakalamaya çalışan bir çocuk gibiyim.
başka bir dünyaya, bambaşka bir zamana çeviriyorum
kalbimi.. bunu anlatabilmeyi çok isterdim. ama nefesim
yetmiyor, yetmiyor işte. sırtıma asla silinmeyecek,
her sözüne inanabileceğim bir masal nakışlanıyor.
hissedenlerin çaresiz acıları var. avuçlarında ısıtıyorlar
harfleri. sırtıma tek tek, usul usul işliyorlar. gitmek
zorunda kalanların fısıltısını duyuyorum....;
“işte ben o avluda oynardım, o odada uyurdum”
fısıltılar öyle yakın ki benim de avuçlarım ısınıyor.
hissedenler kırgın, hissedener el sallıyorlar,
hissedenler bunu hayatın en asil, en mahcup yerinden
yapıyorlar.

sürekli yenilenen odunların harlayan sesi sözcüklerimi
kıpırmızı yapıyor. sürekli, arsızca merak ediyorum.
tanrı beni kahretsin. dünyanın artık yeterince ruhani
bir yer olmadığını öğreneli çok olmuştu. peki şimdi
bu yalnızlık, sessizlik, terk edilmişlik duygusu da
neyin nesi. ibadetlerinin ve inançlarının tanrısıyla
baş başayım. gökyüzünde hâlâ kırık bir el sallanıyor.
burada tanrıya ihanet edebilirim, tanrıya inanabilirim,
tanrıyı kaybedebilirim. burada her şey olabilir, hiçbir
şey olmayabilir.

siyah elbiseme dokundum. eteklerimi çeke çeke ibadet yerine gittim. gözlerimi kapayıp mırıldandım. anne dedim;

hüznü kamçıl原因 yağmur sularından içiyorum.
bozkırların gövdesini karıncalaştıran yollardan
geçiyorum. doğu neresi? gururun kapı ziline basıp
kaçmak istiyorum... rahibelerin ikram ettiği şeker
kâğıtlarını sütyenimin arasına sıkıştırıyorum. her
taşın üstünde “kimsenin kuşkusu olmasın ki...” diye
başlayan sözcükler görüyorum. senin bana hediye
ettiğin cesaretle, aşktan büyüyen ellerimle sanki yeni
bir hikâyeye başlıyorum. doğu nerede? sence kalemim
nerede anne?

taşıdığım bavulları kaybettim, yetimim ayrılırken şehirlerden.

biriktirdiğim tren seslerini harcadım. otobüsler dar geliyor, uçaklar kanatsız. limitsiz kere limitsizim. alkış sesleri aramıyordum. sadece gururlu ve mağrur bir perde indirsın yüzümü istiyordum. meğer perdelerin yüzüzlüğüymüş bulandıran suyu. karanfiller sarayında ölü bir kedinin üfürüğü serinletiyor sol elimi. ben buyum işte, en kuru veda, çıkılmayan yolculuk..

bu paragraftan geçebileceğim herhangi bir yer yok.
hoşça kal. yezidiler gibi kötülüğünden vazgeçen bir
şeytanla oyalanıyorum. seni hatırlatan yüzü çiziyorum
camlara. ikide bir emiyorum kanayan parmaklarımı.
satılık şiirler haritasında en acı sözcüğün soytarısını
oynuyorum. otel duvarına rujumla yazıyorum bu
cümleyi; ben hâlâ başaramıyorum kırmızı...

karalayacağım tüm falları, vatan hainleri diye önce
falcıları vurdurtacağım. ihbar edeceğim tüm kahve
satıcılarını. fincanlara patlayıcılar yerleştireceğim.
çünkü sadece bana kalanlardı özgürlüğüm. bir
zamanlar senin adındı o özgürlük. fallarda çıkan
yolculuklardın.

boynumdaki şiir tasmaşını kıracağım. kıracağım
şiirin ince bileđini. sana da boř zarflar yollayacađım.
nusaybin,deki tüm sokaklara kimsesiz posta kutuları
akacağım. not etmen için o sorunsuz, biricik hayatını.
eminim büyük bir gururla imzalarsın son cümleyi.
içimde, bir diđerini eksilttiđini fark etmeden. seni
saksıda çürüyen pis kokulu papatyaların suyuna
bořaltacađım. ve lanet olsun ki bana, o suyu susuz
kalmıř bir yetim gibi soluksuz içeceđim.

verdiğim bütün sözlerdi doğu. kaybettiğim bütün savaşlardı batı. oysa yönü olmayan tek sözdü unutulmuş olan sevgi. bütün işim beş dakika sürer. hafifleyecek bedenim. kafdağını kaybetsem de bir kuş olacağım. iki kez yetim bir kuş...

yaralarının içinden boşalıyorum. sevgisiz abajurları yakıyorum. ölümlere yapma bacaklar takan ruhumu gör diye deliler gibi hayatı kusuyorum. körlerin dilsiz ejderhası olacağım. ateşin yaladığı avuçlarımdan alınlar akıtacağım. dünyanın en yalancı kadını olacağım. bizi birbirimize düşman eden kimdi biliyor musun? nasıl çoğaldılar ve nasıl haklı çıktılar.

sahilini kaybetmiş bir kadın için en zordur yazmak.
geri dönmeyecek olanı bilirim.,, kahretsin senin vedan
bu, o yüzden bu kadar kanlı. benimkisi sadece bir söz;
hoşça kal.. sonraki paragrafı bilmiyorum.

mavi, yeşil, kırmızı yılanlar kollayacak uykularımı.
“hayatı iyileştirecek olan yerlere dokun” diye
yalvaracağım. ne olur şimdi beni iyileştir. ama o,
lanet olsun, onu şimdiden gören söze.... lanet olsun
kâbusların kapısını kıramayan ellere....

bağlıyız birbirimize
ama önce sen gidiyorsun sonra hepimiz,, sonra hepimiz
önce sen burkuyorsun sayfayı, sonra başkaları karalıyor
cümleleri.
tam sen ağlayacaksın sanıyorum,
bir taş yuvarlanıyor sol kolumdan yere,
başkaları ağlıyor.
korkma anne, aşk seni de öldürmedi, hatırla.
bıraktım oyun sonsuza dek sürsün.
tek tek sökeceğim dolaştığın yerlerdeki acılı yıldızları.
işim beş dakika sürer.
nasılsa bilmiyorum son paragrafı.

--nusaybin--

kötü, aşağılık ve anlamsız da olsa nefes almak. doğrulup hesap soracağın bir yatağa, bir ülkeye ya da bir dosta sahip olmak için bir şeye inanmak. belki bir rüyanın kapısı çatlayınca gerçekten uyandığımızın farkına varırız. belki kese kâğıtlarından saraylar yapacağımız delilik haklı bir gururla dolar..., dolar da birbirimizi anlama sınırlarımızı yıkarız. bir şey olur. nedir bu diye sormayacağımız kadar güzel bir şey.

dün gece gerilip gev eyen iplerle dolu yaşamı,
parmaklarımı acıtan y z klerimi çıkarıp masanın
 st ne koydum. başka bir anlamda, başka bir
dokunu ta yine en cesur olanı buldum. o kadar
 anslıydım, o kadar haksızdım ki; hayata yeniden
ba landım. ertesı günün saatleri harıl harıl çalışırken,
vadilerin ve uçurumların arasında gezen boynu kılıçtan
ince m zi e rastladım. ne kadar çok    d m. hiç
   medim, hiç    medim. vücudumun bir yarısı o
 arkıda hıçkırdı. diğer yarısı büyük şehirlerin, büyük
siyah asfaltlarında.

diyarbakır,dayım.. adını otobüs yazıhanelerinin
tozlu camlarında okuduğumuz ama merak edip
adım atmadığımız şehirde.. beni çağıran türküyü,
genç müzisyeni, soğuk algınlığını ve kalbindeki
acıyla titreyen sözcüklerini dinledim. ne şanslıyım,,
ne haksızım, yine kaybedilmiş sessizliğin oyununu
bozamadım. henüz parmak izlerim bir cinneti
soğutamıyor. cayır cayır yanan o yürekle tutuştum.
sonuna kadar mutsuz olamayacağımı anladım.
mutsuzluğu da mutluluk gibi beceremiyordum nasılsa.

buradasın... ne fena, buradayım. dilini bilmediğim şarkılarda anneni arıyorum. şarkını kulağıma hediye ederken “niye ellerin terledi, niye sesin kırıldı” diye sözcüklerimin neşesini akıtıyorum. henüz görmediğim rüyaları yıkıyorum. sevdiğin kızı düşünüyorum, kırmızı bir gelinlik gibi asılıyorum defterimde, hâlâ anneni arıyorum. sana artakalanı.

burada.. doğuda ..

kaç kez yuvarlanır ay ışığı

boşluğa? en çok neren acır? gitarının hangi teli koptu?

; benim hâlâ çalışıyor sandığım. burada. , doğu,da.. önce

hangi fotoğraf sararır? ?

? ? ?

tabaktaki mandalinaları soyuyorum. hiçbirinde çürük yok. kabuklarını kalemimin ucuna dizdim. öyle işte ne bileyim. bilsem bir şarkıya, o titreyen nefese takılıp kalır mıydım. arkadaşlarımı teker teker arayıp; “bir yerlerde hâlâ kendi içine yolculuklara çıkan birileri var, haberiniz var mı” der miydim, henüz bizim kurduğumuz bu kocaman, iğrenç, trajik yalnızlığa tenezzül etmeyen birileri var. yarı baygın bir sustalı ayırıyor eli tenden. yarı baygın haritalar düşürüyor bizi. kaybolan bir kader çizgisi tamamlanıyor; senin şarkında ufaklık, senin şarkında..

bunu hiç istemiyorum. bütün işim kavuşmak olmalıydı. biletim durup dururken yırtılmalıydı. “bir mektup daha” diye akmalıydı yağmur. özlediğim ne var., anımsamıyorum. titreyerek yaslanıyorum balkon demirlerine. mardin,de zaman asla yok. olmayan bir rüya gibi. buradaki büyüğü sadece inançlarla açıklayamıyorum. başka bir şey var. unuttuğumuz ve yanılttığımız bir şey. uzun insanlık tarihinin ölüme izin vermeyen gizleri duruyor karşımda. burada hiçbir şey yok olmuyor. sadece bir süreliğine kayboluyor. doğup ölmüyorsun. doğuyorsun ve yok oluyorsun. bir kapı açılincaya dek, belki birbirimizi sevmeyi öğrenene dek, gizli kaldığı yerden çıkmayacak bir şey.

çağrısı gibi mağrur olan sana bakıyorum. uykuya çekilen yılanların tıslayışları buğulandırıyor pencereleri. sana sarılabilecek birkaç sözcük mırıldanıyorum. canı yanmış şehirlerin ürkekliğiyle yanaşıyorsun son dileğime. bütün kötülüğün aşktandı diyorsun, anlıyorum kaybını. ilk defa sisin altında parlayan gözlerini görüyorum.
şiiiiışt mardin ağlama.... birbirimizin kısık sesleriyiz.

haykırışlarımız tanrılaştırır güneşte sertleşen
parçalarımızı. beni bırakma, sakın beni bırakma...
keřke mardin, keřke dizlerimin üstündeki suya
silinmeyen yüzünü çizebilseydim. o kadar zor ki bir
şehrin anılarından çıkarmak kederi. öyle zor ki..

bu gece, son gece.., sıcak çay dumanlı, med cezir
kahvedeyim. istanbul,u düşünüyorum. türkülerle
dolduruyorum dudaklarımı. koyu çay suyuyla
serinletiyorum kendini seyreden gözlerimi. yola
çıktığımda nereye gideceğimi sormuyorum bile
kendime. sevgilim, mardin,im, nereye gitsem
sensin. o türküyü söylüyorlar..; “öyle dargınım ki
kendimden, sen benden gittin gideli”..... tatlı bir ahhh
çekiş siler küskünlüğümüzü.., silsin. arabayı viraja
hızla kırdığımda hangi dille ağlayacağım. kürtçe mi,
ermenice mi, türkçe mi; nece, kestiremiyorum. ayrılık
böyle bir şeymiş, asla bilmemek.., ilk görüşte aşk gibi.

masal bir yerden başlamalı artık, bunu biliyorsun..
masal insanların gerçeğinde bir silah gibi patlamamalı.
derin olan uyku uyanmalı.., bavulumu topladım,
çarşafların arasına karışan kâğıtları, çözemediğim
bilmeceyi katlayıp kaldırdım. sözle görünmez oluyor
adımlarım. hiç konuşmuyorum, konuşamıyorum.
kısa bir süreliğine alevlenen güneş gözlüklerime
bakıyorum.., nefesimi üflüyorum, eteğimle siliyorum.
hep buradaydın mardin, dur, biraz n'olur; ağlayabilir
miyim..

nedensiz olacak tüm karşı çıkışlarım. vardığım tüm şehirler yanlış sözcükler, yanlış adresler olacak artık. senden başka kimi severim söyle., sus söyleme. çünkü bir hata kadar güzelsin, kırmızı kadar güzelsin. geriye alınmasından korkulan bir hediye kadar güzel..

başını dik tut demişti falcı! özellikle uyurken.
uyandığında hazır olmadığın yola çıkma! göğsünü
sıkı kapa. rüzgâr yiyen yaralar yeniden açılır. onu
unut, onu unut,... hadi unut. ağzı açık kalan rujla bir
başsağlığı ilanı ver. biri öldü de... tırmandığı dağlardan
yuvarlandı. her iki yanı kanlı küreğiyle geçecekti
dicle,den. fırat nehrinde günahları için ağlayacaktı.
gelmedi. duydum ki sevmiş günahlarını. yıkanmaz mı
şimdi bu acı? susalım, söyleme.

ne oldu mardin? tabancalar yerine çiçekler patlıyor iki de bir. bıçaklar yerine bakışın çekiliyor yeşil eşarbıma. avuçlarımızdaki çizgiler siliniyor. tüm vefasızlar gibi, kayıplar tarlasında yağmur duasına çıkıyoruz. gökten yağan başka bir şey... naylon çiçekler kadar canlı oyuncak tabancalar, oyuncak anılarım. halk pazarlarında, tezgâh üstlerinde, çocuk kahkahalarıyla aynı yerde satılıyor. yapışıp kalıyor birilerinin paçalarında, kol ağızlarında, balıkçı yaka kazaklarında. ceplerimde şangırdıyor ama yine de kırılmıyor gökyüzü..

yüzüklerim kanatıyor diz kapaklarımı. sokaklarından yıldızlara açılan kaç şehir tanıdım ki... kaç şehir şiirle uyuttu çocuklarını. kaç şehir zehrini akıtıp iyileştirdi sol kolumu. “olmuyor” dedi arkadaşım; “boşa kürek çekme. iki yakası birleşmeyen bir nehirsin. şefkatin yok. ve biz bir elmayı ısırmak için ne denli yalnız kaldık bilmiyorsun. bütün güzel çocuklar şüpheli, bunu bile bilmiyorsun.”

saçlarıma siyah ipekle kâküller kestim, siyah kına
çaldım. ağıtlar birikmişti kapıma. sabah onları içeri
aldım. ellerimi soğuk şarapla ıslattım. sen omzunda
ağladığım son sevgilimsin.. insanlar akıyor boynundan
aşağı. avuçlarıma dolduramadığım hikâyeler akıyor. tek
tek kırılıyor nazar boncuklarım.

dilek ağaçlarındaki kaç mendil örter acıları? kaç gözyaşı diriltir artık akmayan nehir sularını? yerimi değiştirdim, kahretsin. öyle güçsüzüm ve bu o kadar zor ki... bak, öpemiyorum bile seni. hiç yanmayan biletime bakıyorum. kaybolmayan, yırtılmayan, silinmeyen dönüş biletime. cüzdanım bile bilete uygun yapılmış. yeri değişmeyen koltuk numaraları, yağmura ve rüzgâra dayanıklı kâğıt parçaları. dayanıklılıkla kuşatılmışım, haberim yok.

her şey hazır, bense bu sisin içinde koşmak istiyorum.
uyarıyor arkadaşım; “kurt sisli havayı sever,
yakalanırsan karışmam, söker alır kalbini” kurttan
korkmam diyorum.., hızlanıyorum.., düşünüyorum.
sarılmak, af dilemek, koşmak istiyorum ama..., hadi
şöyle geçelim. kurtlara emanet bırakılmış cesaretimizle
ürke ürke oturalım. peki.

n'olur ağlama. yırt at yeşili küskün eşarbımı, çiz şüpheli
büyük kalbini, kır yüzümü.., bitsin utanç.

www.ithaki.com.tr

[@](#) [f](#) [t](#) /ithakiyayinlari